

[Alvilda Larsen.]

En afgørende hjælp ville det være at afskaffe eller i hvert fald kraftigt nedsætte omsætningsafgiften. Det er på en sådan løsning af vanskelighederne, at kræfterne må sættes ind. Mit parti kan bidrage til et sådant skridt. Vi har hele tiden været modstandere af den særlige omsætningsafgift og har i sin tid stemt imod den, og da der er flere ordførere fra andre partier, der har udtalt sig imod den, vil jeg tro, at der på nuværende tidspunkt foreligger en mulighed for, at man skulle kunne nå frem ad denne vej.

Jeg ved ikke, i hvor høj grad dette spørgsmål har været diskuteret i det udvalg, der blev nedsat, da loven sidste gang blev behandlet, og jeg vil i hvert fald spørge, om ikke man kan høre nyt med hensyn til, om finansministeren nu er venligere stemt over for en lempelse af skatten. Vi kan i hvert fald ikke medvirke til at afbøde en uretfærdighed på ét område ved at skride til ændringer, der blot betyder, at skatten pålægges nye områder, som der jo er fare for, og at man påtvinger andre erhverv vanskeligheder, hvilket jo vil ske ved f. eks. at inddrage visse selskabslokaler under beskattningen eller at indskrænke marketenderiernes rettigheder. Ved at koncentrere sig om disse områder er restauratørerne hoppet over, synes jeg man kan sige, hvor gærdet er lavest. Fordi de føler sig dårligt behandlet af staten, behøver de ikke at bidrage til, at også andre bliver det, og det er det, de i første omgang vil opnå.

Nu er jeg ikke i tvivl om, at afholdsfolk og andre er meget glade for sådanne ændringer, idet de mener, at de vil fremme ædrueligheden. Man har jo lov til at have en sådan opfattelse. Jeg tror imidlertid ikke, at man ved den slags ændringer, der indtager nye områder og varer under beskattningen, vil fremme ædrueligheden. Den fremmes, tror jeg, kun ved, at man skaber tilstrækkeligt trykke sociale og økonomiske kår, som kan medvirke til, at misbruget af alkohol hører op. Derimod tror jeg, at der følger andre ulemper og uheldige ting med at lade restauratørhvervet alene slås med vanskelighederne, idet jeg tror, at mange restauratører vil prøve at overvinde vanskelighederne på den måde, at de vil skaffe sig dækning for indtægtstab eller nedgang i

restaurationsbesøget ved at forringe standarden i restauranten, ved kvalitetsforringelser og lignende, og det mener jeg ville være en meget, meget uheldig udvikling.

Jeg mener, at man bør forstærke anstrengelserne for at få staten til at nedsætte skatten, og jeg har den forhåbning efter al den sympati, man har vist, i hvert fald efter den modvilje mod skatterne, som er blevet udtalt her i dag, at der skulle være reelle muligheder for en løsning som den, jeg antyder her, og som jeg også tror vil betyde mest for erhvervet.

Med hensyn til marketenderiernes forhold skal jeg ikke gentage, hvad jeg sagde, da vi behandlede loven i sidste samling, men kun understrege det ønskelige i, at man i udvalget ser nærmere på en anden fremgangsmåde end den, den foreslåede ændring anviser til løsning af spørgsmålet om marketenderierne. Jeg finder det hensigtsmæssigt, at man tilstræber, at arbejderne i virksomhederne selv får lov til at ordne spørgsmålet både med hensyn til, hvorvidt der skal være adgang til at købe snaps, med hensyn til kreditgivning og med hensyn til, hvorvidt gæld, stiftet i marketenderiet, skal kunne afvikles ved løntilbageholdelse.

Der er ingen grund til at etablere et sådant formynderskab, som der her er tale om, fordi 5 pct. ikke kan holde hus med deres eget liv eller penge. Lad arbejderne selv bestemme; det gøres i øvrigt i mange virksomheder, hvor man kammeratligt afgør, hvad man i fællesskab kan blive enig om er den bedste løsning. Sådanne kammeratlige afgørelser bøjer man sig langt hellere for og langt lettere for, og jeg tror i det hele taget, at resultatet bliver bedre, medens de ændringer, man foreslår på disse områder, kun vil medføre unødvendig irritation.

Jeg skal ikke komme med yderligere bemærkninger, men henvise til mine bemærkninger i sidste samling. Kun ville jeg spørge den højtærede minister, hvordan det forholder sig med to områder i loven, som jeg ikke beskæftigede mig med sidst. Det er for det første spørgsmålet om mulighederne for, at en bevillingshaver, som af en eller anden grund får frataget bevillingen, har mulighed for via andre personer — det kan være en enkelt person, det kan også være sammenslutninger, aktieselskaber — alligevel at kunne komme til at drive restaurant.